

ŞEREFİNE İSTANBUL

Karın Karakaşlı

“Öyle mıncır mıncır tabağındakilerle oynatarak, peçeteleri konfeti yaparak geçmez bu hayat...”

Sigara katranı sesiyle böyle buyurdu masanın karşısındaki kadın. Kaçın kurası kadın. Zamansızdı ifadesi, mürdüm rengine boyalı dudakları, kalın sürmeli gözleri, pırltırlarla ve tabaka tabaka boyaylı kaplı cildiyle her çağa ait olabilirdi. Kimseye müdana etmemekle kazanılmış tek kişilik bir özgürlüğe sahipti ne de olsa. Yıllanmış yalnızlığına kimseleri buyur edemeyecek kadar bencil, ölüme yakın duran yanıyla da hayata fazlasıyla sakildi.

“Çekilsene şurdan” diye tersledi onu genç kadın bıkkın bir hiddetle, “başka masa mı yok, yürü git başımdan.” Buradaki genç kadın ibaresi elbette diğetine kıyasla kullanılmış görece bir ifade. Yoksa ona sorsanız, kendini kendi içinde genç hissetmemesi bir yana şu mihrabı yerinde fosil karşısında bile genç duymuyor. Koca gözlerinde bir bebek şaşkınlığı, yüreğinin üzerine oturmuş kamburu çıkmış bir ihtiyarla akla ziyan bir karışımından ibaret ruh yaşı.

“Kızma be güzelim” diye patlattı şangırtılı kahkahasını. “Kederini dağıtmaya geldim sadece. Bak şu tecrübeli ablanın sesine kulak ver. Ne ölümler gördüm ben, aslolan hayattır.”

Genç kadının alnının orta yerinde bir damar var. Zıvanadan çıktığı anlarda fırlayıveriyor, mavimsi mor. Sınırın aşıldığına dair bir uyarı ışığı sayılır genelde karşısındakiler için ama bu kendinden başka kimselere bakmayan kadının ışıktan, uyarıdan anlayacağı yok. Çokça çalışılmış, bolca tekrarlanmış repliğini döktürüyor bir kez daha.

“Eski zamanların koca yüzüklerinden sinsice akıtılan zehirlerin, hastanedeki ölüm döşeklerinin, en kuytu köşelerde, yerin yedi kat dibindeki işkencehanelerin, cesedi izbe bir odada kokuşan kimsesizlerin, Boğaz’ın güzelim manzarasına bile bakamayacak denli, kendini dipsiz boşluğa bırakacak denli çaresizlerin, araba-kamyon cehenneminde eziliverenlerin, ille de faili meçhullerin, çantalar içinde terkedilen bebeklerin, çöplere boşaltılan cesetlerin tanığıyım ben.”

Hepsi de aynı tonda, tek solukta söylenmiş ölümlerden geçti de genç kadın, kendi kaybının son durağına varınca gülümsedi acıyla. “Hani defalarca söylenen bir şeyi yine de anlamayanlara kalın

kafalı derler ya, defalarca yaşadığın bir şeye bu denli teğet geçene de kalın yürekli denir ancak herhalde.”

Afalladı karşıdaki bir an. Fosilde tarihi bir kıpırtı sayılabilir bu. Ona değil de kendine söyler gibi mırıldanmayı sürdürdü genç kadın. “Hepsini askeri nizam saydın da arka arkaya tek bir ölümü bile teninde duymadın. Şu maske suratında ne bir kıpırtı oldu, ne de şu fersiz gözünde bir ışıltı. Demek ki sen ölüm nedir, acısı nasıl bir şeydir hiç bilememişsin. Kendinden bile gizlenmişsin yazık.” Soluklandı bir an, “Ölümü yaşamamışsan layıkıyla ölümüne yaşamayı da bilememişsin işin kötüsü.”

Başını çevirdi kaçın kurası. Camdan dışarı baktı kaçamak bakışlarla, kendi içine, ışıltılı suretindeki zifir geceye.

“Bak ben sana anlatayım anlatılmaz olanı” diye devam etti karşıdaki. “Çok iligime işleyen, pek kanıma dokunan bir ölüm yaşıyorum. Ölüm de yaşanır, biliyor muydun? Öyle bir yaşanır ki, dünya üzerindeki her ölümü kapsar yürek. Kendi içindeki evliyaı keşfeder insan olanca acizliğinde çünkü yere kapaklanmıştır bir kez. Utanacak bir şey yoktur artık insanın fena olma kudretinden, insanlıktan çıkma kifayetsizliğinden başka. Ölümü bile ölene anlatacak denli canındansa kaybın, korkacak korkun da kalmamış sayılır. Ve tabii kesilecek ahkâm da yoktur artık karşımda. Yalan olan dökülürerir pul pul”.

Bir an gözlerini dikti, sanki o pulların izini sürer gibi dikti. “Şerefine İstanbul” diye alayla kaldırdı kadehini sonra. Son darbeydi.

Hırsla döndü kaçın kurası, gözünde tehlikeli ıpslak bir pırıltı, elinin tersiyle iteledikçe boyaların üzerinden inatla yol yol akan ta gerdanına doğru... Rakının buzul mavi beyazında İstanbul’un yüzü onca boya içinde hortlaklaştı. Ayağa fırladı darmaduman. Yüksek topukları üzerinde güvensizce bir iki adım attı, derken dengesini kaybetti, fena burktu sol bileğini. Canı acıdı. Canı ta iligine kadar acıdı. “Ne var be” diye tersledi yardım etmeye çalışanları. “Hiç mi ağlayan kadın görmediniz?” Çevredekiler çil yavrusu gibi dağıldı.

Kendi sokaklarında bir başınaydı artık İstanbul. Piç gibi yalnız, hiç gibi yalnız. Böğüre böğüre ağladı. Biraz ötede onulmaz acısıyla demlenen bir kadın şerefine kadeh kaldırmıştı.